

20 Ιουνίου 2015

Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας!

/ Γενικά

Image not found or type unknown

Πριν από κάμποσα χρόνια,

πριν ή τηλεόραση, μπει τόσο καθοριστικά στη. ζωή μας, στο Παρίσι χάθηκε ένα πεντάχρονο κοριτσάκι.

Ή αστυνομία τό βρήκε,

όμως τό παιδί είχε ύποστει τόσο ισχυρό σόκ,

ώστε ήταν αδύνατο να δώσει όποιαδήποτε πληροφορία.

Ούτε ονόματα, ούτε διεύθυνση, ούτε τηλέφωνο,

ούτε τ' όνομά του δε θυμόταν.

Άπό τό σόκ είχε άπενεργοποιηθεί τελείως ή μνήμη.

Γιατροί καί άστυνόμοι βρέθηκαν προς στιγμήν σε αδιέξοδο.

Τότε ό εισαγγελέας πήρε τό παιδί

καί τού ζήτησε να τού τραγουδήσει ένα τραγούδι.

Τό παιδί τού τραγούδησε τό νανούρισμα

πού τού 'λεγε ή μάνα του, όταν τό 'βάζε για ύπνο.

Οί άρχές τό μαγνητοφώνησαν καί τό έδωσαν στο ραδιόφωνο.

Μέσα σε λίγες ώρες βρέθηκαν οί γονείς!

Τό μυαλό τού άνθρώπου, όσο δυνατό κι αν είναι, όσες γνώσεις κι άν τού άποθηκεύσουμε, έρχεται ώρα πού δεν μπορεί νά βοηθήσει.

Άπενεργοποιείται. Εκείνη πού ποτέ δεν ξεχνάει και τα πάντα σώζει είναι ή καρδιά.

Σ' αυτήν απευθυνόμαστε.

Γιατί οί ημερομηνίες μπορεί νά ξεχαστούν, οί εμπειρίες όμως ποτέ.

Γι' αυτό λέμε ότι ποτέ δεν πάει χαμένο εκείνο πού εμπιστευόμαστε στα παιδιά.

Ποτέ δέν πάει χαμένο

εκείνο πού τούς δίνουμε άπ' την καρδιά μας.

Όσο πολύτιμο κι αν είναι, τα παιδιά δέ θά τό χάσουν.

Μπορεί νά χάσουν τά βιβλία τους καί τις ζωγραφιές τους,

μπορεί νά χάσουν τη σάκα τους,

τη μπάλα τους, τά γάντια, τά μπουφάν τους,

μπορεί καί τά ίδια νά χαθούν σέ ολοσκότεινες νύχτες,

σέ ολόχρυσά άπογεύματα, όμως εκείνο πού θά τούς δώσουμε

άπ' την ψυχή μας δέ θά τό χάσουν τά παιδιά.

Κάποια μέρα θά γυρίσουν στη φωλιά πού τά ζέστανε, στά χέρια πού τ' άνάστησαν, στη μήτρα πού τά γέννησε, σ' αυτούς πού άληθινά κι άνιδιοτελώς τά άγάπησαν.

Γι' αυτό γιατροί, παιδαγωγοί, ψυχολόγοι,

Πνευματικοί, Άγιοι φωνάζουν: όσο είναι μικρά...

όσο είναι μικρά νά μάς όουν νά αγαπιόμαστε,

νά συγχωριόμαστε, νά σεβόμαστε τον έαυτό μας, σά Ναό...

Νά σεβόμαστε τούς άλλους σά δώρα τού Θεού...

Νά σεβόμαστε το Θεό σάν Πατέρα...

Νά σεβόμαστε τούς ηλικιωμένους σάν παλιά εικονίσματα... Νά σεβόμαστε όλους σάν εικόνες Χριστού...

Κι από μέσα μας νά μη βγαίνει γκρίνια, νά μη βγαίνει μιζέρια αλλά χαρά...

Αναστάσιμη χαρά...

σάν αυτή πού ένιωθε ό άγιος Σεραφείμ τού Σάρωφ, όταν έβλεπε άνθρωπο καί φώναζε:

- Χριστός Άνέστη, χαρά μου! Ή μνήμη διαγράφει, ή καρδιά ποτέ.

Γι' αυτό οί Πατέρες της Εκκλησίας φωνάζουν: όσο είναι μικρά.... νά μπουν στη ζωή τής Εκκλησίας... νά μάς δουν ν' ανάβουμε τό καντήλι, νά θυμιάζουμε τά εικονίσματα, νά τ' άσπαζόμαστε, νά προσευχόμαστε,

νά ζυμώνουμε Πρόσφορα, νά κοινωνάμε.

Γι' αυτό ή Εκκλησία από την πρώτη μέρα τής γέννησης διαβάζει ευχή.

Την όγδοη διαβάζει ευχή καί δίνει τό όνομα.

Την τεσσαρακοστή ξαναδιαβάζει εύχή καί λέει:

βαπτίστε το, όσο πιο σύντομα μπορείτε,

για νά πάρει Χριστό,

για νά μπολιαστεί στην Πίστη,

για νά περάσει μέσα του ή Χάρη...

Τότε πού νομίζουμε ότι δεν καταλαβαίνουν...

Τότε πού ό,τι βγαίνει άπ' τήν καρδιά μας, στην καρδιά τους μπαίνει...

Καί είμαστε όλοι σίγουροι, είτε γονείς είτε δάσκαλοι, όσοι άσχολούμαστε με τά παιδιά, πώς, αν άνοιξεις τήν καρδιά μας, μόνον άγάπη θά βγάλει γί αυτά.

Είμαστε σίγουροι πώς καμιά χαρά γιά μάς δεν είναι πιο μεγάλη άπ' τή χαρά τους.

Καμιά λύπη δε μάς είναι πιο μεγάλη άπό τή λύπη τους.

Καμιά έγνοια δε μάς τρώει όσο ή έγνοια τους:

τί θά γίνουν...; πώς θά ζήσουν...; με ποιούς θά μπλέξουν...; Όμως, άφού άγάπη δίνουμε γιαντί, λίγα χρόνια μετά, εισπράτουμε τόση αντίδραση, τόσο θυμό,

τόση άπομάκρυνση, τόσα ξενύχτια, τόση παραίτηση,

τόσες εφήμερες σχέσεις, τόσο δύσκολες καταστάσεις,

τόσο δισεπίλυτα προβλήματα; Γιατί τις νύχτες τόσα παιδιά έξω άπ' τα σπίτια τους;

Γιαντί τις μέρες τόσο βαριεστημένα παιδιά στά σχολεία;

Γιαντί τις Κυριακές και τις γιορτές

τόσα παιδιά μακριά άπό την Εκκλησία,

μέ την αδιαφορία στο πρόσωπο,

μέ την άπελπισία στην ψυχή,

μέ τον καφέ ή μέ τη σύριγγα στο χέρι;

Άφού αγάπη δίνουμε,

γιαντί οί ηλικίες πού παραστρατούν διαρκώς μικραίνουν; Πού κάναμε λάθος;

Άφού όλοι ισχυριζόμαστε πώς αγαπάμε τά παιδιά,

άφού όλοι καθημερινά

γινόμαστε χίλια κομμάτια γιά χάρη τους,

που μπλέχτηκαν τά πράγματα

καί δρέπουμε πικρούς καρπούς;

Κι ενώ στά χέρια μας κρατούσαμε ένα παιδικό πρόσωπο

όμορφο και καθαρό σάν πρώτο χιόνι,

ύστερα από λίγα χρόνια, γιατί έχουμε άπέναντί μας

έναν έφηβο σάν άγρια θάλασσα...

ανίκανο νά χαρεί,

ανίκανο νά συνεννοηθεί,

ανίκανο να ελπίσει,

ανίκανο νά άγαπήσει...;

Λές: σου τά δώσαμε όλα...

σπίτι, φαγητό, σχολείο, γλώσσες, φροντιστήρια,

εκδρομές, διασκέδαση, χρήματα...

Τί σου λείπει;

Και παίρνεις την άπάντηση:

ό,τι μου δίνετε δέ χορταίνει την ψυχή μου.

Ή ψυχή μου πεινάει, διψάει, κλαίει...

ρωτάει ποιος μ' έφερε, που πηγαίνω, πόσο άξιζω...

Τί έγινε;

τί δεν κάναμε καλά; Ποιος από μάς θά τολμήσει νά πάρει την ευθύνη πάνω του;

Ποιος θά τολμήσει νά δεί τά λάθη, για νά διορθώσει τά λάθη;

Είναι άλήθεια... όλοι για τό καλό τους πασχίζουμε... για την πιο ορθόδοξη άγωγή.

Όμως άγωγή σημαίνει σέ οδηγώ κάπου.

Εμείς ξέρουμε ποϋ θέλουμε νά οδηγήσουμε τά παιδιά μας; που θέλουμε νά φτάσουν, τί θέλουμε νά γίνουν;

Άν μάς ρωτήσουν, οί περισσότεροι από μάς θά πούμε πώς θέλουμε νά γίνουν

«καλά παιδιά».

Όμως τί θά πεί «καλά παιδιά»

και μάλιστα σ' έναν κόσμο πού τρώει τούς καλούς;

Πώς είναι τά «καλά παιδιά»;

Όταν τά άδικούνε, άδικούν;

Όταν τά χτυπάνε, άνταποδίδουν;

Όταν μπορούν νά εξασφαλίσουν μιά θέση, πατώντας τούς άλλους, τό κάνουν;

Χρησιμοποιούν την άπάτη ή πηγαίνουν με τό σταυρό στο χέρι;

Ρυθμίζονται άπό τό χρήμα, άπ' τά κέρδη ή άπό τις εντολές τού Χριστού;

Τί θά πει «καλά παιδιά»;

Ποιος θά μάς πεί την άλήθεια;

Πού θά βρούμε την άλήθεια;

Όπως γίνεται με τά πράγματα, έτσι γίνεται και με τον άνθρωπο...

Όταν αγοράζουμε μιά συσκευή,

μέσα στο κουτί υπάρχουν πάντα οδηγίες.

Ένα φυλλάδιο, όπου ό κατασκευαστής μάς εξηγεί πώς θά τη χρησιμοποιήσουμε και τί έργο θά άποδώσει.

Και ξέρουμε δλοι καλά πώς, αν δέ σεβαστούμε τις οδηγίες, θά καταστρέψουμε τη συσκευή.

Έτσι γίνεται και με τον άνθρωπο:

ή άλήθεια είναι μέσα στην Κιβωτό, στην Εκκλησία!

Έκει, ό Κατασκευαστής, ό Δημιουργός εξηγεί

τί είναι ό άνθρωπος,

ποιά είναι τά όριά του,

πώς πρέπει νά τον προσεγγίσουμε,

ώστε νά μην τον τσαλακώσουμε,

νά μην τον πληγώσουμε,

νά μην τον αχρηστέψουμε.

Έκει, στην Κιβωτό, στην Εκκλησία,

ό Κατασκευαστής μάς εξηγεί

πόσο θ' αφήσουμε τό σχοινί

καί πόσο θά τό μαζέψουμε,

ώστε νά μην τού στερήσουμε την ελευθερία,

αλλά καί νά μην τον οδηγήσουμε στην άπώλεια.

Εκει, μέσα στην Εκκλησία, ό Δημιουργός Θεός

εξηγεί τί είναι ό άνθρωπος

καί πώς γίνεται μακάριος.

Καί τό ερώτημα καίει:

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τά παιδιά μας;

-Νά μοιάσετε τοῦ Θεοῦ.

Νά γίνετε άγιοι

καί τά παιδιά σας θά βρουν τό δρόμο τους.

Ο Θεός για χάρη μας έγινε άνθρωπος κι εμείς για χάρη του ας γίνουμε άγιοι.

Άν τ' αγαπάτε, έλεγε ό γέροντας Πορφύριος, νά γίνετε άγιοι.

-Καί πώς γίνεσαι άγιος; τον ρωτούσαν, κι εκείνος άπαντοῦσε: με τη Χάρη.

-Καί πώς έρχεται ή Χάρη;

-Με την ταπείνωση καί την προσευχή.

Στής ταπεινής αγάπης τ' άγια χώματα, εκεί αναπαύεται η Χάρη... εκεί αναπαύεται ο Θεός...

Στους ταπεινούς και προσευχόμενους ανθρώπους.

Έκει πού υπάρχει περηφάνια, δε γεννιούνται άγιοι.

Έκει πού υπάρχει περηφάνια, δεν υπάρχει ο Θεός και τά πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα και πολύ βαριά τά προβλήματα.

Εκει πού υπάρχει περηφάνια δεν υπάρχει αγάπη, άφού αγάπη είναι ο Θεός!

Ο γέροντας Παΐσιος αναφέρει τό έξης περιστατικό:

Τον έπισκέφτηκε κάποτε ένα νέο παιδί, με σοβαρό πρόβλημα υγείας και άπαρηγόρητο τού μιλούσε άσταμάτητα, άλλοτε σωστά και άλλοτε άσυνάρτητα.

Έπί οκτώ ώρες, έλεγε ο γέροντας, δεν πήγα τό πόδι μου από δώ εκεί, για να μη νομίσει ότι με κουράζει.

Στο τέλος τού είπε: να ξέρεις ότι,

όταν θά πηγαίνεις στο γιατρό για θεραπείες,

θά είμαι πάντα δίπλα σου.

Μετά από μήνες πήγε πάλι τό παιδί στο γέροντα μαζί με τον πατέρα του.

Ο πατέρας, διευθυντής Τράπεζας, παρακάλεσε τό γέροντα να πεί στο παιδί να μην τον έπισκέπτεται στο χώρο εργασίας, γιατί τον έκθέτει.

Καί έδωσε κι ένα γράμμα άπ' τη μητέρα,

πού κι εκείνη παρακαλούσε να πείσει ο γέροντας τό γιό τους

να μην έμφανίζεται στις δεξιώσεις και τούς ντροπιάζει.

Τότε τό παιδί είπε στον πατέρα: έπιτέλους, δε μπορείτε να ταπεινωθείτε;

Δε μπορείτε να δεχθείτε ότι ο Θεός σας έδωσε ένα άρρωστο παιδί και να σηκώσετε με υπομονή τό σταυρό σας;

Κι έλεγε θλιμμένα ο γέροντας:

πέστε μου εσείς ποιος είναι ο άρρωστος...

Τά παιδιά, ακόμα κι όταν είναι αγριεμένα, ακόμα κι όταν είναι άρρωστα, βλέπουν
καί πίσω απ' τον τοίχο, γιατί με την καρδιά βλέπουν.

Έχουν καταπληκτικά λείζερ

και ξέρουν πότε νοιαζόμαστε για κείνα

καί πότε για τον εαυτό μας,

για τον εγωισμό μας, για την καλή μας εικόνα.

Καί ανάλογα μ' αυτό πού τούς δίνουμε ή αγιάζουν ή ξεπαγιάζουν.

Ανάλογα με τό πόσο ταπεινοί είμαστε ή δεν είμαστε...

Καί τό ερώτημα καίει:

Τί σημαίνει είμαστε ταπεινοί;

Τί σημαίνει ταπεινός άνθρωπος;

Τί σημαίνει ταπεινή αγάπη;

Πότε γιατρεύουμε, αγαπώντας, καί πότε σφάζουμε;

Πότε ή αγάπη μας ημερεύει τά παιδιά καί πότε τά κάνει θηρία ανήμερα;

Πώς καί πότε ή αγάπη κάνει άγιους;

Έλεγε με πόνο κάποιος στο γέροντα Παΐσιο:

«Πέρασα δύσκολα χρόνια, όταν ήμουν νέος.

Τά είχα δοκιμάσει όλα

καί είχα απογοητευτεί απ' όλα.

Απ' τά σχολεία, απ' τά πτυχία, από τά χρήματα, απ' τη ζωή τής νύχτας, απ' τήν
πολιτική, από τήν εκκλησία. Ένας λόγος με κράτησε στή ζωή καί δεν έβαλα τέρμα:
ή μάννα μου!

Σήκωνε αμίλητη τό βάρος μου...

Έφευγα στις 11 από τό σπίτι

καί τήν άφηνα γονατιστή νά προσεύχεται.

Γύριζα στις 5 τό πρωί καί τήν έβρισκα πάλι γονατιστή...»

Γιά όλους μας υπάρχουν άλυτα προβλήματα πού μάς κρατάνε άγρυπνους.

Υπάρχουν άλυτα προβλήματα

πού πρέπει να τα παραδώσουμε στον Θεό πού διοικεί τα πάντα και να Τον αφήσουμε να κάνει τό έργο Του, χωρίς να παρεμβαίνουμε, παρά μόνο με προσευχή...

-Γέροντα, τό παιδί μας φεύγει τό βράδυ και γυρίζει τό πρωί... Όλη νύχτα έξω...

-Αυτή την περίοδο νά σιωπάτε, έλεγε ό γέροντας Πορφύριος. Νά καθοδηγείτε σιωπώντας.

Μην τα προκαλείτε με λόγια.

Αντί νά μιλάτε σ' αυτά, πέστε τα στην Παναγία...

Γονατιστέ καί σπείρετε προσευχή...

Κάποια μέρα ή προσευχή αυτή θά καρπίσει...

Καμιά αγάπη και καμιά δύναμη

δεν είναι μεγαλύτερη από τήν προσευχή.

Καμιά δύναμη δεν είναι ισχυρότερη άπ' τήν αγάπη πού μεταλλάσσεται σε προσευχή.

Προσεύχεσαι εδώ καί σώζεις τό καράβι στον ώκεανό... Προσεύχεσαι εδώ

καί σώζεις τό παιδί σου άπ' τό στόμα τών λύκων. Προσεύχεσαι εδώ καί σώζεις τα παιδιά τού κόσμου πού δεν έχουν μάννα νά προσευχηθεί γι' αυτά καί τά τρώει ή νύχτα καί ή άμαρτία της.

Προσευχή...Υπομονή....Κλειστό στόμα...

Ή προσευχή τής άγιας Έμμέλειας γέννησε τό Μέγα Βασίλειο καί τήν αγία Μακρίνα.

Ή προσευχή τής άγιας Νόνας γέννησε τον άγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο.

Ή προσευχή τής άγιας Άνθούσας γέννησε τον άγιο Ιωάννη τό Χρυσόστομο.

Ή προσευχή τής άγιας Εύβούλης γέννησε τον άγιο Παντελεήμονα

Ή προσευχή της άγιας Άνθίας γέννησε τον άγιο Ελευθέριο.

Ἡ ἅγια Θεοδότη, με ειδωλολάτρη σύζυγο, ἀνέδειξε τὰ δυο παιδιὰ της γιατρούς χωρὶς ἀργύρια, τοὺς ἅγιους Αναργύρους Κοσμά και Δαμιανό.

Ἡ ἅγια Μόνικα δεκατέσσερα χρόνια ἐκλαιγε και προσευχόταν γιὰ τὸ παιδί της.

Πήγε στη Ρώμη γιὰ σπουδές, ἀμάρτησε, ἀσώτεψε, ἀπόχτησε κι ἓνα εξώγαμο παιδί και τελικὰ ἡ προσευχή της μάννας τον γύρισε πίσω, τον οδήγησε στη μετάνοια.

Μπήκε στην ἐκκλησία καὶ ἀναδείχτηκε Ἄγιος.

Ὁ Ἄγιος Αὐγουστίνος, ὁ υἱὸς τῶν δακρύων.

Υπομονή....

Εἶναι φορές πού συμφέρει νὰ κάνουμε πῶς δε βλέπουμε, πῶς δεν ἀκουμε, πῶς δεν καταλαβαίνουμε...

Μέχρι νὰ περάσει ἡ μπόρα, νὰ καταλαγιάσουν τὰ πράγματα, νὰ ημερέψουμε ὅλοι...

Υπομονή...

Λέγει ὁ ἅγιος Σιλουανός ὅτι ἓνα πρωί, μετὰ ἀπὸ μιά ἀμαρτωλή νύχτα, ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε μαλακά: πού ἦσουν χθές, παιδί μου; ἐθλίβετο ἡ καρδιά μου.

Κι ἔλεγε ὁ ἅγιος: ἐγὼ στὰ μέτρα τοῦ πατέρα μου δεν ἐφθασα. Ἦταν ἀγράμματος ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἦταν πρᾶος καὶ σοφός. Ἦμασταν πολυμελῆς οικογένεια, ἐπτά παιδιὰ.

Κάποια μέρα, ἐνῶ οἱ ἄλλοι θέριζαν, ὁ Συμεὼν τοὺς μαγείρεψε χοιρινό, ξεχνώντας ὅτι ἦταν Παρασκευή.

Ἐφαγαν ὅλοι.

Πέρασαν ἕξι μῆνες καὶ σε κάποια γιορτὴ ὁ πατέρας λέει χαμογελώντας στο Συμεὼν:

«Θυμάσαι, παιδί μου, ὅτι μου ἔδωσες νὰ φάω χοιρινό, ἐνῶ ἦταν Παρασκευή;

Πίστεψε με, το ἔτρωγα σὰ να ἦταν πτώμα.»

-Και γιατί δεν μοῦ τό εἶπες τότε;

-Δεν ἤθελα, παιδί μου, να σοῦ προκαλέσω ταραχή.

Και ἔλεγε ὁ ἅγιος: «τέτοιο Γέροντα θὰ ἤθελα νὰ ἔχω.

Ποτέ δε θύμωνε, ποτέ δέν πλήγωνε, ποτέ δέν εκνευριζόταν

κι ευρισκε πάντα τήν κατάλληλη στιγμή,

ώστε και νά μέ διορθώνει και νά μή μέ ταράζει.»

Άπό τί γονείς γεννιούνται οί άγιοι...

Τέτοιους προγόνους έχουμε!

Αυτό τό πνεύμα οφείλουμε νά διατηρήσουμε

και νά παραδώσουμε,

αν θέλουμε νά σώσουμε τα παιδιά μας.

Άν θέλουμε νά ζήσει ό κόσμος.

Προσευχή...Υπομονή...Κλειστό στόμα...

Αγάπη δίχως όρους και δίχως όρια...

Σάν τήν αγάπη τού Θεού, πού μάς αγαπάει χωρίς νά ρωτάει άν είμαστε καλοί ή κακοί.

Σάν τήν άπέραντη αγάπη τού Θεού....

Άς αναγνωρίσουμε κι εμείς στά παιδιά μας τό δικαίωμα νά μή μάς υπακούσουν κι άς μην τά απειλήσουμε... άς μην τά άπορρίψουμε...

Άν δικαιούνται νά πουν όχι στον Θεό, γιατί δέ δικαιούνται νά πούν όχι σέ μάς;

Άς μείνει ή άγκαλιά μας άνοιχτή...

Ο άσωτος από άνοιχτή άγκαλιά έφυγε, γι' αυτό στήν άνοιχτή άγκαλιά ξαναγύρισε.

Όμολογεί ένας όνομαστός αγιορείτης μοναχός:

«Ήμασταν έξι παιδιά. Ή μάνα μας, Δευτέρα, Τετάρτη, Παρασκευή, δεν έτρωγε λάδι. Μαγείρευε λαδερό για μάς και άρτύσιμο για τον πατέρα, που δεν πίστευε και δεν ήθελε να νηστεύει.

Τη θυμόμαστε να προσεύχεται και να σιωπά.

Ο πατέρας μας τελικά έγινε καλύτερος απ' τη μάνα μας, Όμως μετά από σαράντα χρόνια ...

Μετά από σαράντα χρόνια έξαντλητικής προσευχής τής μάνας μας.» Έλεγε μιά χήρα μάνα,

πού με πολλές θυσίες μεγάλωσε τά παιδιά της: ένα βράδυ, αγριεμένο τό παιδί της άρχισε νά τη χτυπάει άλύπητα.

Κι όταν τής χτύπησε τό κεφάλι στον τοίχο κι ένωσε ότι χάνεται,

τό μόνο πού τής βγήκε ήταν νά τό άγκαλιάσει.

Όταν άνοιξε τά χέρια της πάνω του,

τό παιδί της συγκλονίστηκε,

αναλύθηκε σέ κλάματα και ή ζωή του άλλαξε.

Σήμερα ζεί τη Μυστηριακή ζωή τής Εκκλησίας.

Όποιος έχει νά κάνει μέ παιδιά,

δεν μπορεί νά είναι άκαμπτος και σκληρός...

Πρέπει νά χαμηλώνει τούς τόνους και νά καταφεύγει στον Θεό,

πού όλα τά βλέπει κι όλα τ' άκούει και όλα τά μπορεί.

Κάποτε ένας Πατριάρχης εκθρονίστηκε, γιατί ήταν άπόλυτος και άνυποχώρητος.

Ενάρετος, αλλά υπερήφανος και άκαμπτος άνθρωπος.

Πήγε λοιπόν στο άγιο Όρος

κι εκεί συνάντησε έναν άγιο άσκητή τυφλό.

-Παπού, πού μένεις, τού είπε, θέλω νάρθω νά σέ δώ.

-Δε γίνεται, τού είπε ό άσκητής, ή πόρτα μου είναι πολύ χαμηλή.

-Θά σκύψω..., είπε ό πατριάρχης

και τού άπάντησε τό άγιο τυφλό Γεροντάκι: αν έσκυβες, θά ήσουν και στο θρόνο σου.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά

δεν μπορεί νά πηγαίνει με το κεφάλι ψηλά.

Πρέπει νά μάθουμε νά σκύβουμε, νά υποχωρούμε.

Πρέπει νά μάθουμε νά χάνουμε τό δίκιο μας.

Όποιος έχει νά κάνει με παιδιά, έλεγαν οί παλιοί άνθρωποι, πρέπει νά είναι έτοιμος για όλα. καί με τά σκυλιά, άν χρειαστεί, θά κάτσει στο ίδιο τραπέζι νά φάει.

-Γέροντα, πώς θά σώσουμε τά παιδιά μας;

-Βλέπετε τό Χριστό, όταν βλέπετε τά παιδιά σας; έλεγε κι έκλαιγε ό γέροντας Πορφύριος.

Αγαπήστε τό Χριστό...Γίνετε άγιοι..

Ή εποχή μας, δύσκολη όπως όλες οί εποχές,

δεν έχει ανάγκη από γονείς, έχει ανάγκη από άγιους γονείς.

Δεν έχει ανάγκη από δασκάλους, έχει ανάγκη

από άγιους δασκάλους, από άγιους δικαστές,

από άγιους νομικούς, από άγιους γιατρούς,

από άγιους ύδραυλικούς, από άγιους με τά ράσα,

άλλά καί από άγιους με τά ρούχα τής δουλειάς.

Από άγιους των βουνών καί τών Μονών καί τής έρημου, άλλά καί από άγιους του κόσμου, τού δρόμου, τών μεγαλουπόλεων. «Αν ξέρατε πόσοι άγιοι υπάρχουν στην Όμόνοια..., έλεγαν οί σύγχρονοι γεροντάδες.

«Αν ξέραμε πόσοι άγιοι παππούδες καί πόσες άγιες γιαγιάδες, με την προσευχή τους,

κατευθύνουν τις ζωές τών έγγονών καί τών παιδιών τους! Χωρίς νά τούς παίρνει κανείς είδηση.

Μυστικά, άπ' τη γωνιά τους...

-Τί κάνεις, πατέρα, ρωτούσαν ένα γεροντάκι με δώδεκα παιδιά και πολλά έγγόνια
και άπαντουμε: μετανίζω σας, παιδιά μου... πού σημαίνει μετανού για σας...
Άν αγαπάμε τά παιδιά, χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι. Χρωστάμε νά γίνουμε άγιοι, αν
άληθινά θέλουμε νά σωθούν. Καί μπορούμε όλοι νά έπιμεληθούμε τον άγιασμά μας.

Γιατί ή αγιότητα δεν έχει νά κάνει ούτε με την ηλικία,

ούτε με την κοινωνική μας θέση,

ούτε με τά γράμματα πού ξέρουμε, ούτε με τά χρήματα πού έχουμε, ούτε με τά
χαρίσματά μας...ούτε με την άρτιμέλειά μας.

Δεν κάνει άδικίες ό Θεός...

Μέσα στα δομικά ύλικά όλων μας υπάρχει ή δυνατότητα τού άγιασμού.

Αυτές είναι οί προδιαγραφές μας...

Έτσι μάς έπλασε ό Δημιουργός...

Αυτό είναι το Άγιο Θέλημά Του: νά γίνουμε άγιοι.

Έτσι σώζονται τά παιδιά:

όταν τά λόγια τού Χριστού πιάνουν τόπο επάνω μας.

Αυτό σημαίνει άγιος.

Όταν μάς βλέπουν νά νηστεύουμε

καί ή νηστεία νά μάς κάνει

όλο καί πιο άνεξίκακους, πιο σπλαγχνικούς.

Όταν μάς βλέπουν νά προσευχόμαστε κι ή προσευχή νά μεταφράζεται σε έλεος....

Όταν κοινωνάμε καί μεταβάλλονται τά σπλάγχνα μας σε σπλάγχνα οίκτιρμών για
όλο τον κόσμο...

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν μάς βλέπουν ν' αλλάζουμε, νά μετανούμε,

νά παίρνουμε την ευθύνη επάνω μας, νά νιώθουμε πώς καί για τις άμαρτίες τους
έμεις φταίμε. Σαν τον άγιο Νεκτάριο πού τιμωρούσε τον εαυτό του, όταν

άμάρταναν οί μαθητές του.

Έτσι σώζονται τά παιδιά.

Όταν ξεχνάμε τον εαυτό μας.

Όταν μάς συκοφαντούν και δεν ανταποδίδουμε.

Όταν μάς άδικοϋν και δεν άδικοϋμε.

Όταν αδικούν τά παιδιά μας και δεν καταριόμαστε.

Όταν μάς καταριούνται και ευλογούμε.

Όταν δε χαλάμε τις καρδιές μας για ένα στρέμμα γης.

Όταν άγαπάμε τούς εχθρούς μας...

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μοιραζόμαστε τό ψωμί μας, τό σπίτι μας, τά έσοδά μας μ' αυτούς πού δεν έχουν.

Έλεγε μιά μάννα, πού άσταμάτητα άγαθοεργεί:

«Τό πήρα άπ' τη, μάννα μου.

Ήμασταν επτά παιδιά, καθόμασταν νά φάμε και μόνο ή μάννα μας δεν είχε πιάτο μπροστά της.

Όταν τελειώναμε όλοι,

μ' ένα κομμάτι ψωμί σκούπιζε τά πιάτα μας κι έτρωγε.

Δεν την θυμάμαι ποτέ νά είχε πιάτο μπροστά της.

Τό δικό της πιάτο τό έδινε πάντα στους φτωχούς.»

Έτσι σώζονται τά παιδιά...

Όταν μάς βλέπουν νά χαιρόμαστε, νά πιστεύουμε, νά μην τά χάνουμε, νά μην άπελπιζόμαστε.

Νά πατάμε σε Βράχο...

Νά έχουμε την ελπίδα μας όλη στην αγαθή πρόνοια τού Θεού, τού Ζώντος Θεού,

τού Έλεούντος Θεού πού άσταμάτητα ελεεί τον κόσμο.

Υπάρχει μιά πίστη κληρονομικά

πού περνάει άπ' τό δάσκαλο στο μαθητή,

άπ' τον πατέρα στο γυιό, άπ' τη μάννα στο παιδί,

άπ' τη γιαγιά στά έγγόνια:

Ή βεβαία πίστη στη βεβαία άγάπη τού Θεού.

Στην άγάπη τού Θεού πού δέν τελειώνει. Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Ή βέβαια πίστη ότι ό Θεός του Αβραάμ, τού Ισαάκ, τού Ιακώβ

είναι και δικός μας Θεός.

Είναι καί δικός μας Πατέρας.

Καί χθες καί σήμερα καί αύριο.

Υπάρχει μια πίστη κληρονομική.

Ή βεβαία πίστη ότι ό Θεός δεν είναι σάν κι εμάς.

Είναι άπείρωσ Πράος καί Έλεήμων καί Ταπεινός.

Όλα τα λάθη μας κι όλες οί αμαρτίες μας είναι σά σταγόνα μπροστά στο Πέλαγος τής άγάπης τού Θεού.

Ακόμα κι όταν αμαρτάνουμε, λέει ή Εκκλησία, ας έπικαλούμαστε τό όνομα τού Χριστού...

Είναι σά νά Τοϋ πετάμε ένα σχοινί, για νά μάς σώσει.

Αυτή την πίστη πρέπει νά κληροδοτήσουμε στά παιδιά μας. Αυτά είναι τά πλούτη μας, οί μετοχές μας, οί σημαντικές καταθέσεις μας, ή άνυπολόγιστης άξίας περιουσία μας:

Ή βεβαία πίστη ότι ή άγάπη τού Θεού είναι χωρίς τέλος.

Πέλαγος χωρίς όρια καί χωρίς πυθμένα!

Άς βιαστούμε.

Άς βιαστούμε νά τά προικοδοτήσουμε.

Ή λογική λέει: πέρασε ό καιρός...

Ή λογική λέει:

πρόλαβε ό κόσμος καί τά λέρωσε, τά τραυμάτισε, τάφαγε... Είναι άργά...

Είναι πιο άργά άπ' ό,τι νομίζουμε... Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι τίποτα αδύνατο...

Ή πίστη λέει:

για τό Θεό δεν είναι ποτέ αργά...

Τού Θεού οί χρυσές ευκαιρίες δέν τελειώνουν ποτέ: όποιος θέλει, όποτε θέλει, μπορεί να γίνει άγιος.

«Γίνετε άγιοι,

λέει καί κλαίει ό Γέροντας Πορφύριος.

«Αν γίνετε άγιοι, θά σώσετε τά παιδιά σας»

ΑΝΤΙΔΩΡΟ – Προσφορά στη μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου. agiameteora.net